

ТОДОР БИЛЧЕВ

ДУША КАТО СНЕЖИНКА

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Тодор Билчев, автор, 2021
© Габриела Цанева, художник, 2021
© Габриела Цанева, корица, 2021
© Издателство gabriell-e-lit, 2021
ISBN 978-619-7520-77-4

ТОДОР БИЛЧЕВ

ДУША КАТО СНЕЖИНКА

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2021

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ	7
ПРЕКРАСНИТЕ РАНЕНИ ВИДЕНИЯ ОТ ЕДИН СЛУЧИЛ СЕ ЖИВОТ	8
I. НА ЕРАТО В НОЗЕТЕ	11
ЛИМОНЕНА ПРЕГРЪДКА	13
ОБИЧ	14
ОТВАРЯ СЕ ЗА СВЕТЛИНА НЕБЕТО	15
БЯЛА	17
ДУША КАТО СНЕЖИНКА	19
БЕЗ ТЕБ ДО УТРЕ САМО	21
СЪБУДЕНО ЛЯТО	22
КРАЛИЦАТА	24
ОТКАЗАНА ЛЮБОВ СМОКИНЕНА	25
НА УЧИТЕЛКАТА ОТ БЕЗКРАЯ	26
С ОБИЧ И ЛЮБОВ	26
ЗВЕЗДА С ОЧИ ОТ НЕБЕ	28
АДРЕС	29
В НОЗЕТЕ НА ЕРАТО	30
II. СЪРЦЕ СРЕД СЕЛО	31
СЪС СЕЛОТО В СЪРЦЕТО	33
СВЕТЛИНИ ОТ ДЕТСТВО	36
ЗАВРЪЩАНЕ В ОБРЕТЕНИК	38
СЛОВО ОТ ХЛЯБ	39
РЕКВИЕМ	41
ДОМ	42
НА КУЧЕТО УСМИВКАТА ПРОЩАЛНА	44

ПОЛЕТ	45
III. ГРАВИТАЦИЯ	47
В ГРЕХА НА МОРЕТО УДАВЕНИ.....	49
ГЛЪТЧИЦА ЛЮБОВ	51
ИСТИНАТА ЗА ЛЪЖАТА	53
БРОЕНИЦАТА АЛБУМ	54
ПТИЦА С НОЗЕ	56
ПЕСЕН ГЪЛЪБКА ЗАГУКАЛА	57
ЛЪЧ	58
КРЪСТНИ ВЪРХОВЕ	59
ЕЗИК ЕДИНСТВЕН И СВЕЩЕН	60
КУКУВИЧА СЛЪНЧЕВА НАДЕЖДА.....	62
НЕВЪЗМОЖНО ЗАКЪСНЕЛИ БЯГСТВА	63
МАЙКА	64
БОЖЕСТВЕНО ЛУДИ РАЗХОДКИ.....	66
ПРОСЕШКА НАХРАНА	67
С ЧАДЪР ПОД МИСЛИТЕ ГРЕХОВНИ	68
НЕОБЕЗСМЪРТЕН	69
МАХАЛО	70
ИЗВЪНЗЕМЕН ОПИТ.....	71
НОВОТО УСЕЩАНЕ БЪЛГАРИЯ.....	72
НА ГРАВИТАЦИЯТА БИТИЕТО	73
ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ	74

ПРЕДИСЛОВИЕ

Многоуважаеми Читателю!

Може би, подведен от първоначалните слова на редакторския предговор задоволително ще възкликнеш "Ей, най-подир Т. Билчев написа любовна стихосбирка!" Да, ама не! Всичко е донякъде вярно и донякъде не. Вярно е, че започвам с любовта, защото да се обичат хората един други за мен винаги е било най-важното нещо в земния ни човешки живот. Но аз започвам с любовта и преминавам през всички аспекти на земното ни съществуване, търсейки мястото и смисъла да сме тук. Или, с други думи казано, аз се опитвам да вникна и в най-скритите кътчета на човешката душа, надявайки се именно там да открия нейното самопознание, изявено в нейното родолюбие и напълно опознаваща се в неизбежната гравитация на земното начало, еволюиращо бавно, но абсолютно сигурно, и към най-висшите духовни субстанции. А родолюбивите слова за смисъла да ни има би трябвало да звучат навсякъде така – пречиствайки с любовта душата си, ние само така най-успешно преодоляваме неумолимата битийна гравитация и стъпваме на най-високото духовно стъпало, отреждащо ни достойно място в Духовния свят.

Ето, за това става реч в тази ми книга. А и за други неща, които, Вие Многоуважаеми, несъмнено ще откриете, след като навлезете в дълбоките води на снежинковата ми душа.

Приятно четене!

ПРЕКРАСНИТЕ РАНЕНИ ВИДЕНИЯ ОТ ЕДИН СЛУЧИЛ СЕ ЖИВОТ

Внимателно препрочитам ръкописа на най-новата стихотворна сбирка на Тодор Билчев "Душа като снежинка" и плавно пред очите ми изниква транспарант, влачен от самолет. На него с много едри букви е написано: „И бавно зимата от нас си заминава...". Всъщност това е стих от краткото му лирично откровение „Обич", което много обилно е напоено с квинтесенцията на чувствата и възлненията на автора. Защото са бурно и томително преживени от сърцето и душата му, изстрадани са през дългите дни и ноци на размисъл и от тях са изкристализирали вяра и оптимизъм, необходими на всеки земен човек. Но стига ли се лесно до такъв светъл момент в битието? „Не!" – казва ни Тодор Билчев чрез стихотворението, които предлага на вниманието на почитателите си. Причината за тази категоричност на позицията му е, че по пътя към удовлетворението, възторга и радостта на всеки от нас е възправена една душевна Голгота със забития най-отгоре Кръст, от който няма и няма спасение за чувствителните личности. В началото на книгата са тъжно-миньорните стихове, от които напрегнато струи примирено настроение и очакване за неизбежна рана. Но изведнъж проблясва стихът: „Отваря се за светлина небето..." и в сърцето на лиричния герой бавно просветлява, угасналите чувства се възвемат и той става по-добър, по-страдателен, морално извисен и великодушен.

Буреносни пориви напират от всеки ред на тази книга. Те в известна степен се родяат с Пенчо Славейковите чувства в неговия „Сън за щастие". При Тодор Билчев лийтмотивът е неосъществената, а понякога и истинска любов. Но и обич във видения. Жената на сърцето му е

главен обект на поетическите терзания. Ето: „Затуй
недей да криеш нищо/от несподелената вина./Аз знам,
сърцето ти е чисто,/мечтана силно, хубава жена...”. Или:
„До днеска аромата/все дишам на жената...”.

Преклонение на лиричния герой има и към хората, които през годините са го изградили като човек и гражданин на Родината. Майката, бащата, учителите са стожерите на живота му. Тодор Билчев в образа, както на малкото момче, така и на зрелия родолюбец, винаги полни откъде е тръгнал и кой го е направлявал по пътя за самоосъществяването му като човек и творец. Видно е как в поетичния цикъл „Сърце сред село” ярко живее неговото родно Обретеник, бащината къща, нивите и горите. Силно е привързан към тях лиричният герой, спомените му са живи и ярки, признателността му е жарка, напоителна и красива. А живата природа – от светулката до орела – допълват тази мила родна картина, която може би ще остане недорисувана в сърцето му.

Има стихотворения в тази книга, които са с изключителна кинематографична образност. Вижте: „Изстискава утро портокалов сок/в очите още спящи на деня./И сякаш огнена глава на Бог/от морско дъно слънцето изгря./

В последния цикъл на книгата „Гравитация” авторът отново обръща поглед към човеешките болки и тежнения. В творбата „Истината за лъжата” той казва: „Глътка по глътка – горест е само,/в битките честен – рамо до рамо./Капки от слънце – черна тъмница./Ведър и свестен – върл пияница./

Така е в живота, но Тодор Билчев твърдо отстоява тезата си: „Бъди какъвто си...”. „Невъзможни бягства”. Дори и в най-съкровениите си мисли човек трябва да е честен /”С чадър под мислите”/. А, когато любовта на жената го отминава, той винаги намира време да ѝ напомни, че човекът, който наистина я обича, съществува от плът и кръв. В крайна сметка авторът знае, че събитията в живота са като махалото на часовник – с люшкане към доброто и злото, с душевни върхове и падения, неподобяващи понякога бездни от кратери, в които, обаче, макар и

по изключение, пониква внезапно цвете, очакващо да го полее някой със сърцето си.

Такива са стихотворенията в настоящата нова книга – сълзи и възторзи, смях и тъга, тайни и откровения. Кое то за пореден път доказва, че големите чувства са неумолима константа, неподвластна на времето. Надявам се то да пощади и човешките вълнения, изографисани в стихосбирката на Тодор Билчев. Дали съм прав в съжденията си, читателите ще кажат.

Йордан ЙОРДАНОВ

I. HA EPATO B HO3ETE

ЛИМОНЕНА ПРЕГРЪДКА

Луната – прежълтял лимон
в градина с коледни звезди.
Виси като прекършен клон
от страсти, воли и мечти.

А ти като звезда блестиш
в морето бурно на страстта.
Мечтата как ще споделиш
на пребледнялата луна?

Или като комета ли
ще го осветиш небето?
И само с гаснещи искри
ще ми посетиш сърцето?

Че този жълт лимон съм аз.
А ти блестящата звезда.
И нищо, че отвън е мраз –
сгуши се в моята душа.

12.01.2021 г. 7.07 ч.

Русе

ОБИЧ

Разхлабва януари дяволска прегръдка,
света, с която смъртоносно бе обгърнал.
А февруари, с въздух животворна глътка,
пристига нов, с любов и вино ни отвърнал.

И бавно зимата от нас си заминава.
Назад са дните в студ, във злоба и омраза.
Във вино и любов денят ни преминава.
“Обичам те!”. Любима, ти ли ми го каза?!

21.01.2021 г. 13.13 ч.

Русе

ОТВАРЯ СЕ ЗА СВЕТЛИНА НЕБЕТО

Морето е навъсен старец, сприхав,
наметнал дрехата на делник, сива.
От студ вълните му пенливи кихат.
А той със облаците се завива.

В притихнал крясък гларусите молят
със миг да удължи деня небето.
Та тъй да могат с още лъч на воля
да полетят с морето във сърцето.

Прашинки златни късна есен сбира.
И топлинка за зимата зловеща.
Опъва струните на нежна лира.
С гореща песен злите хали среща.

Космати водорасли пък морето
на тъмна бездна карат да прилича.
Отваря се за светлина небето
и в златни песъчинки ги облича.

Блестят чадърите със цветовете
на пъстроцветната дъга небесна.
Набързо духната от ветровете,
тя свети вече със дъха на песен,

която сетивата ми подемат
и грижи всякакви след туй бледнеят.
Угасналите чувства се въземат.
А устните ми бодра песен пеят.

И ставам по-добър и мил, и нежен.
Скръбта далеч от мен е отлетяла.
Такова щастие е неизбежено,
когато идваш ти във мене. Бяла.

21.01.2021 г. 16.05 ч.,
Русе

БЯЛА

Спи в прегръдка студена,
в бял сняг затрупан цял свят.
Вред мечта е стаена.
Даже душите ни спят.

Бяла е тъмнината.
В черните, даже, души.
Бяла Вечност пресмята,
тъмни, последните дни.

Нашата Вечност, дали,
бяла сред таз белота,
някога ще заблести
със своята светлина?

Искам да вярвам, но ти,
бяла, при мене ела.
Нека студът да фучи.
Ние сме бели сега.

В стаята топла лежим,
сгушени във белота.
В огнени танци лети
огън по бяла стена.

Тъй ми се иска да си
тука до мене сега.
Вягър със бели коси
вее и тази мечта...

21.01.2021 г. 17.17 ч.,
Русе

ДУША КАТО СНЕЖИНКА

Сякаш пеперудки бели,
рой снежинки захвърчели
и с крилца са затрептели,
снежна песен те запели.

Звън снежинков вред се носи.
В танц снежинки тичат боси.
А край тях валят въпроси –
пухкави и снежнокоси.

Там един една целуна.
Зазвънтя тя като струна.
И след ледена фъртуна,
снежна топка му търкулна.

Той и днес стои и пита
зимата си мразовита:
Где снежинката отлитна
след въпроса, що я питах?

Зимата фучи и вее.
На въпрос се глупав смее.
Глупчо, виж, пред тебе тя е.
И душата ти съзря я!

22.03.2021 г. 13.13 ч.,
Русе

БЕЗ ТЕБ ДО УТРЕ САМО

До утре, до утре до утре.
От утре пак започва денят.
И молим се за свежо утро,
мечти, в което да се родят.

А все е утрото различно.
Ти същата не си. Оная!
Дали ще е благоприлично,
сред много, ако те позная?!

Или до утре да почакам.
И щастието да сънувам.
Сълзите си по сън изплакал,
без теб дали ще съществувам?

Или да чакам пак до утре.
И слънце да сънувам само.
Във свежата, невинна сутрин,
да срещна само тебе,... МАМО!.

15.04.2021 г. 13.03 ч.,
Русе

СЪБУДЕНО ЛЯТО

Сякаш лимонено резенче,
грее отгоре месец над нас.
Майка изгубило еленче
блее и плаче с най-тъжен глас.

Вечер пристъпва. Светулкова.
Морни тела върху тревата
звуци попиват. Гъдулкови.
Слизат ангели на земята.

Милва вятър брестово клонче,
сякаш гали го самодива.
Младо, необяздено конче,
вей сред поле огнена грива.

И е кораб, сякаш, липата,
плуващ сред дунавските жита.
Пада лунен прах по лицата.
Лятна вечер заспива в нощта.

Утро теменужно се буди.
Жарък, пристъпва летният ден.
Ти ли, вълшебнице, събуди
дълго спящата обич у мен?

16.04.2021 г. 7.07 ч.,

Русе

КРАЛИЦАТА

Тя от петък ще дойде по-рано.
Преди петък разпети от дните.
Ще отвори в сърцето ти рана.
И ще ви свърже вечно душите.

А във седмия ден ще пристъпи
с плахи стъпки и в твоята нежност.
Във сълзите ти ще се окъпе.
На очите ти в синя безбрежност.

После бавно ще тръгне по кея.
Бели глакуси ще я изпращат.
И ще махат с криле подир нея.
А смокинята клон ще поклаща.

Ала малко преди да я вземе
на крилете си грозният вятър,
тя пътека към теб ще поеме.
И ще свърши тъй злият театър.

Тя по-рано ще дойде от петък.
Петък разпети в дълга седми/ца.
Вечен в сърцето ти отпечатък.
Тя на твоя живот е кралица.

19.05.2021 г. 13.13 ч.

Русе

ОТКАЗАНА ЛЮБОВ СМОКИНЕНА

Узря смокинята отново в мен.
Говорим вкъщи с нея всеки ден.
И казваме си толкова неща.
Дори, които крием от света.

Но в себе скрихме само ний това,
на нас самите, що не казахме.
Че греј в смокинените ни сърца
любов, която ний отказахме.

19.06.2021 г. 21.03 ч.
Обретеник

НА УЧИТЕЛКАТА ОТ БЕЗКРАЯ С ОБИЧ И ЛЮБОВ

*На учителката ми прекрасна от Механото, Лиляна
Белогай, скромният ми дар за нейната 85 - годишнина*

На пейката във градската градина
седеше тя и бе като картина.
Учителката моя, тъй любима,
урок пореден днес от нея взимам.

А той е за живота ни урока,
на който пак пропуснали сме рока.
Седи така учителската слава
и нов урок на всички преподава.

За туй, животът как си отминава.
Най-малките как най-големи стават.
А аз минавам мълком покрай нея.
С поклон изричам ѝ, че се гордея.

Но тя не чува и не вижда, даже.
Но се опитва нещо да ми каже.
“Любов” от устните ѝ аз дочувам.
Ръка, на колене, в екстаз целувам.

А с погледа си нежно тя ме гали.
Любов отново във сърцето пали.
Обичам те, учителко любима!
Но как в живота вечно да те има?!

Аз влизам с нея в класната ни стая
и спомням си предишната омая,
в която завладяващо шептеше
и майка истинска на всички беше.

Обичам ви – уроците ѝ бяха.
В любов младежките сърца горяха.
И днес – на бъдещето ни пророка,
изнасяш на живота пак урока.

Божествен ореол блести над тебе.
Звездите сваляш и ни с тях обсебваш.
Учителко, на всичко ни научи.
Урокът твой живота ни сполучи!

С поклон дълбок и със любов в душата,
отново аз целувам ти ръката.
Безсмъртна обич, щастие желая,
единствена учителко в Безкрая!...

Макар училището ти любимо,
че днес във разстояния дели ни,
от теб оставаме неразделими.
Учителко, след тебе пак води ни!

22.06.2021 г. 18.55 ч.

Русе – Градската градина - Бамбука

ЗВЕЗДА С ОЧИ ОТ НЕБЕ

Не може скритото в душата
от зли очи да го опазиш.
А демона на красотата
не можеш с нищо да накажеш.

Че щом в душата си ти пуснеш
на злото дявола последен,
със мръсната усмивка гнусна
да вдигне своя замък леден

и теб във него да постави
за своята кралица първа,
не можеш после се избави
от края си жестоко кървав.

Затуй недей да криеш нищо
от несподелената вина.
Аз знам, сърцето ти е чисто,
мечтана силно, хубава жена.

Но само съхрани душата,
що страда за любов и мълчи.
Звезда сияйна в Необята.
С небесните, най-сини очи!

1.07.2021 г. 18.19 ч. Русе – Жълтото

5.07.2021 г. 18.23 ч. Русе – Жълтото

АДРЕС

Усмихва се светът –
със цъфнало дърво,
със думи наред път,
със живо същество.

И само красота
живее покрай нас.
Нима за Любовта
ти нямаш срещен час?

Вдигни очи и виж,
край теб е тя и днес.
И може би тъжи,
че няма твой адрес.

7.07.2021 г. 17.57 ч.

Русе

В НОЗЕТЕ НА ЕРАТО

Аз паднал бях, когато
повика ме Ерато.
И сложи ми в ръцете
тя най-уханно цвете.

До днеска аромата
все дишам на жената,
в която аз се влюбих
и себе си загубих.

Че бях в Ерато влюбен
и за света изгубен.
Не е любов с жената,
щом паднеш ѝ в краката.

18.07.2021 г. 23.33 ч.

Русе

II. СЪРЦЕ СРЕД СЕЛО

СЪС СЕЛОТО В СЪРЦЕТО

Село мое, в теб живея.
Ти, един от световете.
Любя те и те милея.
Най-уханното си цвете.

В пръст пристъпям и се кръстя.
Теб да имам искам само.
Верен в пътя си към Кръста.
И възкръсване голямо.

Село с бацината къща
и със спомен зад стените,
в теб оставам, не се връщам,
тука да ми свършат дните.

Тук, със мирис от липите.
На сеното окосено.
Със жужене на пчелите.
Дето първи звук простенах.

Там, стада кога заблеят
и светулки заблещукат,
чувам как шурците пеят
сред жита и в комшулука.

Жълт синап молитва срича.
Мак до него червенею.
Боси малчугани тичат.
В пепел пътят се белее.

И достига до звездите,
що за тебе само греят.
В радости се нижат дните.
В миг душите ще се слоят.

Утро – портокал обелен –
среща ме със красотата.
А под лист зелен, уверен,
охлюв точи си рогата.

Млад шурец с антени шава
под парливата коприва.
Много отдалеч узнава
как денят си пак отива.

В миг гъдулката изважда,
песен звънка заизвива.
И, по лунената прежда,
към небето път открива.

Село – с аромат на детство.
И на дъхава ливада.
Мое слънчево наследство.
С теб, за теб душата страда.

Със дъха на твоята песен
и на слънце във косите,
аз посрещам златна есен,
без от страх за зима в дните.

А, когато те настъпят
и Горнякът ме отвее,
знам, дървета ще напъпят,
песен влюбени ще пеят.

Вятър пак нивя ще среше
И цветя ще заухаят.
Всичко ще е, както беше.
От началото до края..

Но дано да се открие
сред цветята ти омайни
билката, душа що крие,
и разкрива всички тайни.

Да разцъфне сред полето
най-прекрасното му цвете.
Село мое, във сърцето,
вечно в мене ти ще светиш.

10.06.2021 г. 15.15 ч.

Русе

СВЕТЛИНИ ОТ ДЕТСТВО

Там, под медените жици,
сред ресилите лозници,
със отворени зеници
литна детство като птица.

Кацна в лозето на дядо.
Шарена торба извади.
А от нея, луди-млади,
спомени горят на клади.

Прашен път наред полята
криволичи към гората.
А край него се премята
рошав малчуган в тревата

Цял ден с топката е тичал
във очите на момиче.
Дето никога “обичам”
и до днес не му изрича.

Лято. Боси са нозете.
Пепел чак до коленете.
Даже нещо да сгрешите,
бой от никой не ядете.

Искам! Пак ме там върнете!
Сред магарета, конете.
И при кравичките, двете,
що вий всеки ден доихте.

Сред козичките, овците.
В мириса на полско цвете.
И на мама при ръцете,
дето още детство свети.

6.01.2021 г. 13.13 ч. Йордановден
Русе

ЗАВРЪЩАНЕ В ОБРЕТЕНИК

В най-топлото и най-студеното в света,
аз, в китно село, в равнината се родих.
Бе топло в лятото, студено във снега.
В Обретеник аз даже любовта открих.

И още крача из дебрите му диви.
Любов откривам аз във земните неща.
Най-грозни тук за мене най са красиви.
Защото гледам ги с очи на мъдростта.

А те любов са, щастие и красота.
Това очите ми да виждат могат днес.
Затуй в Обретеник и моята мечта
намери своя смисъл, истина, прогрес.

А любовта, която горе ви открих
не беше земна и към някоя жена.
Духовна беше любовта ми, нежен стих,
със който земния живот аз осъзнах.

Затуй и днеска, като го подреждам тук,
звучи ми песен от класилите жита.
А звездното небе ми праща светъл звук –
Обретеник, ми казва, с теб е Вечността!

21.02.2021 г. 0.21 ч.

Обретеник

СЛОВО ОТ ХЛЯБ

Златна питка на небето
бе във тази нощ луната.
Пъстра китка във полето,
росна, тя окъпа във позлата.

И търкулна се в житата,
клас класили да огрее.
Хляб да има на земята.
Сит човекът да живее.

После по небе отново
смело тя се затъркаля.
Че със хляб, ала без слово,
всичко чисто се разваля.

А и днес, когато видя
лунна питка да жълтее,
златна нишка да заприда
и човеку да се смее,

аз излизам сред полята,
песен слънчева запявам,
че да чуе и луната
как от хляба слово става!...

26.02.2021 г. 19.19 ч.

Обретеник - започнато

1.03.2021 г. 17.57 ч.

Русе - завършено

РЕКВИЕМ

Предметите стоят, дърветата, тревите.
Изчезнали оттука само са душите.
И в пуст, и в празен дом се къщата превръща,
щом няма кой сега с любов да я обгръща.

Не лае кучето, петел не кукурига.
И лястовици тука вече не пристигат.
Плетат си паяците тънките си мрежи.
Човеци, ако има, всеки друг се ежи.

Обрасва в бурен къщата. А и душите.
Отдавна църквата не я броят за свята.
Напук на вяра, логика, мечти, закони,
една лъжа доброто от света прогони.

Една лъжа, залъгала човека с вечност.
Но на земята. Със злоба и безчовечност.
Достигнаха такава вечност тук мнозина.
Но с тях...и истинската Вечност си замина.

2.06.2021 г. 15.55 ч.

Русе - Жълтото

ДОМ

Живея на дърветата във клоните.
И там е моят светъл и просторен дом.
Напълно на природата в законите,
на щастие тука се радвам огромно.

Аз тихо нощем говоря със звездите.
Със бухали, със свраки, с кукумявките.
С дърветата пък ми преминават дните.
Броя на клони зелени прозявките.

Щастливец съм, орисан от съдбата тъй.
И горд поет единствен аз оставам тук.
Че щастието ми зад мъката се крий.
Че гордата душа превърнал съм в юмрук.

Със мъката, така, и със душата ми,
щастлив във тоз просторен дом оставам аз.
Недейте да измервате тъгата ми.
Че най-щастливият съм аз от всички вас.

2.06.2021 г. 17.47 ч.

Русе

НА КУЧЕТО УСМИВКАТА ПРОЩАЛНА

Той цял живот, завързан за синджира,
любов от всеки иска да намира.
За къшей хляб да кланя се не спира.
Но в края пак по кучешки умира.

Затуй, прозрял човешката ни тайна,
напсува той човеците на майна.
И в утрин някаква, така омайна,
с усмивка литна към звезда незнайна.

Бел. Моето любимо куче Божко, на снимката, литна към друга звезда на 6.06.2021 г. 12.06 ч. Беше над 100 човешки години. Бог да го прости.

8.06.2021 г. 20.07 ч. Русе

ПОЛЕТ

Само миг и ще съмне
с люта надежда денят.
Но в душите е тъмно.
Спи още, буден, светът.

Но край нас в тишината,
слънчев лъч взе да пълзи.
Стана светло в душата.
Новият ден се яви.

И надеждата бледна
блесна, подобно на вик.
А душата възседна
облака – белия бик.

Над реки и морета,
огнен, денят изгоря.
А душата ми клета
в селската обич се спря..

2.07.2021 г. 9.59 ч.

Русе - завършено

23.06.2021 г. 17.05 ч.

Русе - Жълтото - започнато

III. ГРАВИТАЦИЯ

В ГРЕХА НА МОРЕТО УДАВЕНИ

Изстискава утро портокалов сок
в очите още спящи на деня.
И сякаш огнена глава на Бог,
от морско дъно слънцето изгря.

Със лъч целуна гневното море.
Погали мачтите на кораб бял.
И се търкулна в синьото небе,
което беше за баща избрал.

А после с водораслите игра.
Чадърите накара да искрят.
На криеница с облака подгря.
Със гларуси се радва да крещят.

А за обяд да си почине спря,
във пясъчната дюна крак подвил.
След толкоз труд, щастлив накрай видя,
нощта с лъчите си, че победил.

И стана слънце цялото море,
качено върху кораба дървен.
Изляха се във звездното небе.
А светеше им месец прегърбен.

Подобно песъчинки дребнички,
блещукаха звездички покрай тях.
И влюбени в морето, всичките,
удавиха се в неговия грях.

13.01.2021 г. 9.09 ч.

Русе

ГЛЪТЧИЦА ЛЮБОВ

С жълти минзухари
сякаш ни опари,
но не беше тука още пролетта.
А под преспи бели
лудо нацъфтели
пролетни кокичета, и във нощта.

Слънцето пробива
облак и се скрива,
щото те покриват цялото небе.
Сякаш лунна прежда,
мъничка надежда
уж към мене се прокрадва, но не бе.

Че и тя отлита –
птичка гласовита,
дето щеше пролетта да донесе.
Стягайте душата
със ракийка, братя –
зимата да може тя да понесе.

Без душа през зима
как живот се взима,
та да стигне целият до пролетта?
А любов щом има
в глътката любима,
живи пак ще бъдем ние за света.

20.01.2021 г. 15.15 ч.

Русе

ИСТИНАТА ЗА ЛЪЖАТА

Как да започна – мъка до мъка.
Камък на шия – верен предател.
Песен любовна – но за разлъка.
Стих да запея – мъртъв приятел.

Глътка по глътка – горест е само.
Капки от слънце – черна тъмница.
В битките честен – рамо до рамо.
Ведър и свестен – върл пияница.

В старото тяло – жажда за младост.
Зима в косите – в погледа пролет.
Кръв във сърцето – чакана радост.
Горда душата – копнеж за полет.

Чаша кристална – пълна с отрова.
Вяра за вяра – слънце в пустиня.
Обич за обич – измама нова.
Всичко лъжа е!... Времето... мина!...

13.02.2021 г. 11.47 ч.
Обретеник

БРОЕНИЦАТА АЛБУМ

Бе тъй далече. Толкова отдавна.
Един албум за сбогом сътворих.
Отиваше си четата ни славна.
Поисках да я съхраня във стих.

И днес албумът жив е тук пред мене.
Говоря си със него често аз.
Другарите от хубавото време
остават все по-малко всеки час.

Говоря със Наско, Добри, Стелиян.
Но вече само от албума стар.
Един след друг потъват в океана.
Говорят снимки от албум-олтар.

Но няма ги притихналите звуци.
И оня пламък от душите тих.
А блясъкът на огнени езици
те близва от ридаещия стих.

Албумът жив е. Само той остана.
От него всички ще си отидем.
Дали ще има някой в утрин ранна
за нас, във него, спомен да види?

Дали, дори, и някоя сълзица
не ще да капне върху албума?
Ще има, знам, светът е броеница.
И от албума нечий ще продума.

27.02.2021 г. 22.33 ч.

Обретеник

ПТИЦА С НОЗЕ

Гълъбът криле разпери
пред прозореца ми мрачен.
Там душата ми намери.
И със нея до днес крачат.

Гълъб ли душата стана?
Стана гълъбът душа ли?
Аз да бъда май престанах,
зима щом сърце опали.

Все ръцете си разперил,
някой бързам да прегърна.
Но с криле съм се оперил,
щом обърна да се върна.

Тъй със таз душа крилата
и със криле, вместо ръце,
крача тъжен по земята.
Уж съм птица. Ала с нозе.

Само с гълъбите мога
разговор да вода свестен.
Тяхна – моята тревога,
как сред зли да бъдеш честен?!...

1.03.2021 г. 17.17 ч.

Русе

ПЕСЕН ГЪЛЪБКА ЗАГУКАЛА

Във равно поле, в поле широко,
и край зелени, смолисти гори,
гълъбка гукнала е високо,
литнал гласът ѝ над нощи и дни.

Гукала тя е, хем е летяла.
Птица и звук в едно са се слели.
Щом кацнала, и песен ѝ спряла.
Но я треви в полето подели.

После гората шумяла с листа.
Леел се звукът вредом край нея.
Гълъбка гукала си песента...
Даже сърце ми още я пее.

22.03.2021 г. 15.15 ч.

Русе

ЛЪЧ

И този сняг ще си замине с време.
Измръзнали, душите ще се сгреят.
Студът не ще ни бъде вече бремене.
Щастливи птички песни ще запеят.

И нейде само спомен ще остане
от липса на любов и леден вятър.
В гърдите от кървящи още рани.
От цирк в живота, вместо театър.

Но бавно слънцето ще ни затопли.
И раните ни гневни ще зараснат.
След снежните ни безпощадни вопли,
Със лъч душите ни така порастват.

27.03.2021 г. 9.43 ч.

Обретеник

КРЪСТНИ ВЪРХОВЕ

Бе върхът на бора кръст,
втурнал се към небесата.
И така, възправил ръст,
бе на всички той мечтата.

И навярно затова
гълъб, от небето слязъл,
там да кацне си избра,
сякаш Господ бе Му казал.

И загука той оттам.
Цялата земя видя го.
А гугутката със плам
за жениха си избра го.

Но щом слезна от върха
и захвърка над земята,
в миг забрави го света.
Пак за гълъбче го смятат.

А на бора кръстът, връх,
както всички, си остана.
Никой, който бил е пръв,
връх отново не е ставал.

30.03.2021 г. 7.37 ч.

Русе

ЕЗИК ЕДИНСТВЕН И СВЕЩЕН

*Къде си, вярна, ти, любов народна?
Къде блестиш ти, искра любородна?*

Д. Чинтулов

Език свещен, със речник вече те четат.
Какво остана от словата ти гальовни?
От онзи тих захлас пред древен, чутен рът?
От нашите поети родни, но световни?

Не си ли ти, словата гдето сътвори -
любов, родина, мама, страдам и обичам?
До Вечност, със които ти ни възвиси?
Затуй ли днес със речник трябва да те сричам?!

Езико мой, не в речник аз ще те творя.
И твойте думи святи няма да тълкувам.
Аз тебе вечно само ще боготворя.
Ще те сънувам, нежно ще шептя, целувам!...

Любов народна от звуците гальовни
се лее вред по родните поля, балкани.
Искри любородни разтапят окови.
За теб, езико мой, на битка сме призвани!

А нейде там гора, когато зашуми,
подухне вятър и, родни, заблестят звезди,
от теб бунтовна песен чувам да ечи.
Език единствен на майката земя си ти!

27.04.2021 г. 13.23 ч.

Русе

КУКУВИЧА СЛЪНЧЕВА НАДЕЖДА

Кукувицата закука.
А гугутката загука.
Никой вече времето не може върна.
В зимни страсти изгънели,
живи сме, не сме умрели.
Как след зима искам слънце да прегърна!

Светла песен пей душата –
днес на щастие сестрата.
Болката не може да утихне само.
Дето се роди във зима
и най-скъпото ни взима.
Що отне от нас и тебе, мила мамо.

Ала пролет пъстроока
вънка зимата нахока.
Нов живот от слънце се хвана да гради.
Знаем, пак ще дойде зима.
Но, догдето пролет има,
ти надежда във слънчева дреха бъди.

28.04.2021 г. 18.09 ч.

Русе

НЕВЪЗМОЖНО ЗАКЪСНЕЛИ БЯГСТВА

Лястовици зигзази чертаят.
Сякаш амплитуди на сърцето.
Старците не спират да мечтаят.
Всеки още крие се в детето.

Гълъби им махат със крилете.
Щъркели със клюновете тракат.
Румено лице, пък, росно цвете,
плахо сгушило е в хрусталака.

Пролет весело навън флиртува
със виновно бяла, стара зима.
Старците на млади се преструват.
Дава само Времето...И взима...

Зигзази чертаят лястовици.
Амплитуди на сърцето, сякаш.
Хората мечтаят да са птици...
Можеш ли от себе да избягаш?...

6.05.2021 г. 17.17 ч. Гергьовден
Русе

МАЙКА

Самотна дама. Празна маса. Биричка пред нея.
Кръчмарят музиката е надул и някой пее.
На дамата очите тъжни са и сълзи леят.
В душата ѝ два огъня изгарят, но не греят.

Не пие от бирата – като живота горчива.
Тя днес е тръгнала, пътува, някъде отива.
Но пари ѝ душата – тъмна огнена коприва,
тъга, която, сякаш зла отрова, я убива.

Че майка жали за прокудено в чужбина чедо.
Далеч оттам, то бащино гнездо тъй тъжно гледа..
Едно дете с високо чело върху лице бледо,
днес истината диреше за родното си кредо.

Браздят студената бутилка ледени порои.
Сражават се във майчини очи сълзи герои.
А нейните тревоги в миг превръщат се във твои.
Че кой ли таз тъга би гледал равнодушно? Кой ли?!

А дамата пътува все. Отдавна не е тука.
Навярно мъката била ѝ станала сполука.
И с нея от човешката ни тъжна земна скука,
тя взела за живота си най-важната поука.

Все тъй си дамата пътува. Тук не е отдавна.
Но не похвална е тъгата ѝ. И нито славна.
Не можеш да я наречеш дори и тъжно-срамна.
Че мъка майчина... с възкръсване е само равна.

13.05.2021 г. 17.17 ч.

Русе

БОЖЕСТВЕНО ЛУДИ РАЗХОДКИ

Каква прекрасна нощ настъпи –
обаждат ми се само луди.
А те са ми сега най-скъпи.
Гласът им моя Дух събуди.

И тръгнахме в нощта, свободни,
сред облаците да се реем.
На ангелите ний подобни,
в хармония със Бога пеем.

И чак до Него като стигнем,
ний сещаме се да се върнем.
И без в нощта за сън да мигнем,
отново тук ще се прегърнем.

Че само лудите го могат –
до Там да ходят и обратно.
Докоснат ли нормални Бога,
остават си там. Безвъзвратно!...

9.06.2021 г. 23.23 ч.

Русе

ПРОЕШКА НАХРАНА

Със гумите на стара бебешка количка,
измил си кървавия поглед във росата,
по мръсния асфалт, като ранена птичка,
денят на просяка запърпа към мечтата.

А тя бе толкоз мъничка и достижима –
парченце клисав хляб за грохналото тяло
и капчица любов от нейде той да има.
Тъй мъничка мечта, ала богатство цяло.

Дали пък щеше този ден да я получи
и щастието най-подир да се усмихне,
не знае никой... От човешките боклуци
“обичам те” – на просяка му някой викна!...

10.06.2021 г. 5.55 ч. Спасовден
Русе

С ЧАДЪР ПОД МИСЛИТЕ ГРЕХОВНИ

Чадърът пази ни от капките дъждовни.
Но има ли чадър за мислите греховни?
И грях ли е да те споходи грешна мисъл,
за обич, дето, само Бог те е орисал?

Любов, дали, кога със секс са заменили,
не са най-пагубно и хората сгрешили?
Че плътската любов и любовта към Бога
са тъй далеч и равни те да са не могат.

Затуй чадърите за мислите ни грешни
били са винаги неземни и небесни.
А кой от дъжд неземен на земя се крие,
той огъня Божествен няма да открие.

15.06.2021 г. 19.09 ч.
Русе - Жълтото

НЕОБЕЗСМЪРТЕН

И цъка безпощадно времето.
А всеки миг мига убива в нас.
Изгнива, незасято, семето.
За миг мигът обръща се във час.

И тъй, качен на дяволски рога,
с безкрайността прегръща се часът.
А земният ни кратък миг сега,
да стане вечен иска на света.

Но никога във Вечност земен миг
не може тук да бъде сътворен.
Че той е на земята само вик,
към Бог отправен. Необезсмъртен!

19.06.2021 г. 6.59 ч.

Обретеник

МАХАЛО

И нижат се неумолимо дните –
зърна от кехлибарна броеница.
И капят като восък във душите,
на злобата по дългата редица.

А споменът се утаява бавно.
Креци недоизпитата отрова.
Но все за нещо шураво и славно
ранената душа е пак готова.

И нищо дните пусти не променя.
Махалото все тръгва и се връща.
Дали живота с други се заменя
или пак в пръст човекът се обръща?

9.07.2021 г. 11.11 ч. – завършено

Русе

8.07.2021 г. 18.09 ч. – започнато

Русе

ИЗВЪНЗЕМЕН ОПИТ

Събираше поетът опит.
От мъка и стаена болка.
Тъга, с горчиво вино пита.
И рани във душата. Колко?

Любов несбъдната, нечута.
Приятелства, без грях разбити.
Надежда в очи на кошута,
от изстрел пред него убита.

Събираше. Поетът събра.
Напълни душа с цялото зло.
И чак тогава, слисан, разбра –
не бил е човешко същество!...

13.07.2021 г. 11.11 ч.

Русе

НОВОТО УСЕЩАНЕ БЪЛГАРИЯ

Един младеж, завърнал се от Щатите,
гласуваше във своята родина.
Да станат тука щатски и заплатите,
преди отново пак там да замине.

А някаква си журналистка се върти
край него с любопитство неприкрито.
Не можеща дори секунда да стои,
тя искрено и прямо го попита:

“Усещате ли нещо ново и какво
в България след толкова години? ”.
- Усещам, да, че е изсъхнало дърво.
И мъртви са ми всичките роднини...

13.07.2021 г. 21.21 ч.
Русе - Аквариума

НА ГРАВИТАЦИЯТА БИТИЕТО

Неземна гравитация шуми в кръвта ми,
подтискана от бремето на битието.
А тъкмо аз да се докосна до същността,
и бучка пръст ме сваля мигом от небето.

Река след туй ме плисне, море ме посоли.
Дървета махат ми с ръцете си зелени.
Не може слънцето да се заобиколи,
щом сетивата за любов са заледени.

И крачиш раздвоен на битието в гъола.
Надолу то те дърпа. А искаш да летиш.
Душата ти отново е сама и гола.
Не можеш с никой съдбата си да споделиш.

Надеждата едничка само ти остава.
Че бит и гравитация са тъй различни.
Небесни, земните неща така не стават.
И тук единствено се минус с плюс привличат.

15.07.2021 г. 15.15 ч.
Русе

ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

Тодор Билчев е роден на 18.04.1956 г. в Русе, но детските и юношеските му години преминават в с. Обретеник. Завършва „Българска филология“ във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ през 1981 г. От 1986 г. до 2020 г. работи в Държавен архив – Русе. В момента е пенсионер. Издал е 87, предимно документални и исторически, книги, между които „Филип Тотю – личност, дейност, документи“ – 1990; „An Eastern orthodox Community During the Tansimat (Dokuments froma Register of the Bulgarien Sositu in Ruse. 1860 – 1872). Източноправославната общност по време на Танзимата (Документи от регистрите на Българската община в Русе. 1860 – 1872 г.)“ – Токио, 1997; „Захари Стоянов – редактор и издател“ – 1999; „Иваница Ангелов Иванов – съзаклятник и банкер. Биографичен очерк.“ – 2002; „Обретеният духовен хранител. 75 г. читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско“ – 2003; „Батин“ – 2003; „Обретеният храм на просветата. 135 г. училище “П.Р.Славейков” – с. Обретеник, Русенско“ – 2005; „Епископ Андрей Велички – митрополит Андрей Нюйоркски. 1928 – 1972 г.“ – 2007; „Варненски и Преславски Симеон. Биография.“ – 2007; „55 г. Държавен архив – Русе (юбилеен сборник).“ – 2007; „Добруджа и Нюйския договор. 1917 – 1919 г.“ – 2009; „Обретеният духовен храм “Света Троица”“ – 2010; „Поп Дошо“ – 2010; „Хранител на памет и дух. 60 г. ДА – Русе“ – 2012 „Духовни спомени. Иван Коларов. Кънчо Бакалов“ – 2014; „Цанка Илиева – спомен и реалност за Обретеник“ – 2014; „Горно Абланово“ – 2014 и др. Публикувал е над 100 научни съобщения, над 2000 научнопопулярни статии в специализирани научни издания, местни и централни вестници и списания, а също така множество

стихотворения и няколко разказа във вестниците „Дунавска правда“, „Любородие“, „Златаришки пламък“, „Форум“, „Дума“, „Ретро“, „Трета възраст“, „Минаха години“, „Клуб 100“, „Златна възраст“, „Стършел“, сп. „Брод“, „Издател“, литературните сборници на русенския клон на Съюза на свободните писатели „Крайречни гласове“ – 2017 г. и „Молитва“ – 2018 г., алманах „Нова българска литература“ – 2017 и 2018 г., антология на ССП „Графити“ – 2018 г. и др. Носител на втора награда за очерк в конкурса на в. „Дунавски фар“ – Русе от 13.07.1990 г. Лауреат на националната литературна награда „Светлоструй“ за документалистика, връчена му на 18.05.1995 г. в с. Щръклево от поетите Йосиф Петров и Иван Цанев. Лауреат на Националния хумористичен конкурс „Вятърничави истории“ – 2017 г. и 2018 г. със стихотворенията Винцето последно и Неелектронно, на Националния конкурс за християнска творба „Де е Витлеем?“ – 2017 г. на Асоциацията за насърчаване на християнското художествено слово, където е удостоен с грамота за „открояваща се художествена творба“ за стихотворенията му Светлина от Рая, Свята нощ и Новият Витлеем, на Шестия и Седмия международен национален конкурс за хумор и сатира „Голямата къща на мъдрите хора – Асеновград 2018 и 2019 г.“ за стихотворенията "За прогонения от душите вълк" и "Разочарование" за 2018 г. и "Аб нихило нихил фит – От нищото нищо не става", "Смях на гарван" и "Винцето добро от Рая" за 2019 г., и на Втория национален конкурс "13 черни котки" – 2018 г. за стихотворението "Котешка любов", като целия раздел Поезия в изданията за конкурса Алманах е озаглавен със стих от неговото стихотворение – Че котка съм бил преди, подозирам.. Носител на Втора награда от Националния литературен конкурс "140 г. от Освобождението на България от турско робство – София 2018 г." за книгата му "Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи – 1863 – 1939 г.". Номиниран на Втория национален конкурс "Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет" и включен в сборника "Лъчезарни со-

нети 2019". Носител на специалната награда за цялостно участие в конкурса "120 г. Славянско дружество" – София – 2019 г. Включен в поетичния сборник "Листопад на спомените". Варна, 2019 от едноименния конкурс със стихотворението „Завръщане мечта“. Класиран на трето място в поетичния конкурс „Созопол – настояще и бъдеще“. Созопол, 2021 г. за стихотворението „Връхлетяло щастие с любов“. Отличен с диплом и поощрителна награда на Националния поетичен конкурс „Хоризонти на любовта“. Попово, 2021 г. за стихотворенията му „Лоза на любовта“, „Аз...ами ти?“ и „Обичам ти ли каза?“, а в поздравителния адрес организаторите са написали: „Респектирани от искреността на Вашето творчество, ние, ...изразяваме дълбоката си увереност в силата и таланта на поетичното Ви перо. Убедени сме, че хората от Вашата местна общност ще оценят по достойнство участието Ви в съвременния литературен живот и светлината, която внасяте със стиховете си в забързаните ни делници“.

Лауреат на Петнадесетия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов“ – Кюстендил – 2021 г. и награден с диплом за класираното му стихотворение „Върхове на любовта“. Както и на Националния поетичен конкурс „Новият Добри Чинтулов“ – Пловдив – 2021 г., където е класиран, след гласуване от публиката, на второ място в своята група за стихотворението му „Българска космическа следа“, с което участва в националния рецитал на 29.08.2021 г. пред Народния театър в София и по него е написана музика за песен. А есетото му „И кръст, и Голгота или името на Вечността“ е отличено на Националния конкурс за есе „Ботевият път към безсмъртието“ – Козлодуй, 2021 г. с грамота, връчена му от кмета Маринела Николова и председателя на ОбС – Козлодуй Николка Тодорова.

Двадесет и едно сатирични стихотворения, афоризми и миниатюри на Т. Билчев са включени в електронното издание „XIV Национален конкурс за хумор и сатира“. Кубрат, 2020, с.356 – 362.

А двете му стихотворения „На Бога паднало детето“ и „Морски влакове“ са отличени с грамота за успешно представяне в XI-тия Национален конкурс за стихове „Моето синьо лято“ – Бургас, 2020 г., като са включени и в изданията по този повод алманах „Моето синьо лято“ – Бургас, 2020 г., с. 122 – 123.

Т. Билчев е награден с юбилеен плакет и грамота от кмета на Община Борово д-р Иван Попов на 05.09.2009 г. „за написване историята на с. Батин и дългогодишна безкористна краеведческа дейност“. А през 2017 г. Областният управител Г. Григоров и кметът на Русе Пл. Стоилов му връчват поздравителни адреси за книгата „Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)“. С., 2017, 221 с.

Т. Билчев е провъзгласен за почетен гражданин на Борово на 5.09.2014 г. заради книгите му за Г. Абланово, Батин и Обретеник и във връзка с 30-годишнината от обявяването на Борово за град, а в мотивационното предложение за това звание се казва: „В съкровищницата на местната култура ще останат седем книги, които нямаше да се родят без творческото присъствие на Тодор Билчев.“ Той е избран и за почетен член на читалище „Канев – Пробуда 1924“ на 30.10.2014 г. за книгата му за Г. Абланово и по повод 90-годишнината на читалището. Избран е също и за почетен член на читалище „Хр. Ботев“ – с. Обретеник, Русенско на 3.09.2018 г. във връзка с 90-годишнината на читалището и за цялостния принос на Т. Билчев за културното въздигане на родното му село.

През 2015 г. издава първата си стихосбирка „Есенна жътва“, на представянето на която на 30.11.2015 г. му е връчена грамота за ярко творческо присъствие от Русенския клон на Съюза на свободните писатели. От 6.01.2016 г. Т. Билчев официално е приет и вписан в сайта на Съюза на свободните писатели. През 2016 г. издава втора стихосбирка – „Празниците на Духа“, трета – „Светлина в душата ми погледна“ и четвърта – „Прашинки от Безкрая“, а така също и задълбочените научни издания „Русе в стари снимки, документи и портрети“ и „150 г. Русен-

ска община – юбилейна изложба”. През 2017 г. издава документалния сборник “Старозагорски митрополит Павел. Дневници. (1919 – 1940 г.)” и стихосбирките “Тъга по Вечност” и “С обич, Дух и тъга”, през 2018 г. документалния сборник “Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 – 1939)” и стихосбирките “Слепите очи на тъмнината” и “Барабанът на живота”, а през 2019 г. стихосбирките “Жажда за полет”, “Къде си, Господи, когато?...”, “Във Вечността на Ада” и документалните сборници “Документални доказателства по дневниците на Старозагорския митрополит Павел (За периода 1924 – 1939 г.)” и “Документи за Ловеч и Ловешко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе.”.

През 2020 г. излязоха дванадесетата му стихосбирка “Отвъд болката и красотата”, тринадесетата “В мраз криле за полет”, четирнадесетата “Календар за Вечността”, петнадесетата “Светата троица човек” и шестнадесетата „Водопой за кръвопийци”, както и второ издание на документалната му книга „Поп Дошо”.

Наскоро през 2021 г. излязоха седемнадесетата му стихосбирка „Пепел от дъга”, осемнадесетата „Целувката на небесата” и деветнадесетата му „На незабравата зовът”, която е номинирана на Националния конкурс за епична поезия „Новият Добри Чинтулов” и му е присъдена грамота. А така също документалната книга „Русе в стари снимки, документи и портрети” – т. 2 и пътеписът му „По стъпките на Ботев, без златното сърце на България”. Тази е осемдесет и осмата му книга и двадесетата стихосбирка.

ИЗДАДЕНИ КНИГИ НА ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell - e - lit

1. „На попрището жизнено в средата“, сборник с поезия и публицистика, автор Надежда Александрова-Цанева; първо издание, 2019, 2020; е-книга и печатно издание

2. „Живота в стих събрах“, сборник с поезия, белетристика и публицистика, автор Габриела Цанева; първо издание, 2019; е-книга и печатно издание

3. „Стъпки по пламъци“, стихосбирка, автор Габриела Цанева; първо издание, 2020; е-книга и печатно издание

4. „Догонвам бягачия ден“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, второ издание, 2019; е-книга

5. „Миналото в мен“, документална повест, автор Габриела Цанева, трето, юбилейно, допълнено издание, 2019, 2020; е-книга и печатно издание

6-9. „Алманах Литературно земеделско знаме“, том 1, 2, 3, 4, съставители Кирил Назъров и Габриела Цанева, първо издание, 2019, 2020, 2021; е-книги и печатни издания

10. „След девети, след десети“, сатирична стихосбирка, автор Христо Ангелов; 2019, 2020; е-книга и печатно издание; второ издание 2021, печатно издание

11. „Състояния. Хайга“, автор Габриела Цанева, второ, преработено и допълнено издание, илюстрирано, 2019; е-книга

12. „Отвъд болката и красотата“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; първо издание, 2020; печатно издание

13. „Сътворения“, стихосбирка, автор Рени Васева; първо издание, 2019, 2020; е-книга и печатно издание

14. „Толкова е рано“, роман, автор Габриела Цанева, 2019; е-книга

15. „Реши се и ще си свободен“, сборник с есета и стихове, автор Габриела Цанева, второ издание, 2019; е-книга,
16. „Календар за вечността“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; първо издание, 2020; печатно издание
17. „Високосният ден“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, второ издание, 2020; е-книга
18. „Светата троица човек“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020; първо издание, печатно издание
19. „Оскъдни дни“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, 2020; е-книга и печатно издание
20. „Светлина от миналото“, сборник с поезия и публицистика, автор Христина Въчева; 2020; е-книга и печатно издание
21. „Черно-бели истории за моите шарени хора“, стихове и разкази, автор Валентина Григорова, първо издание, 2020; е-книга
22. „Треви под снега“, роман, автор Габриела Цанева, второ издание, 2020; е-книга
23. „Денонощия“, стихосбирка, автор Рени Васева; първо издание, 2020; е-книга и печатно издание
24. „Водопой за кръвопийци“, стихосбирка, автор Тодор Билчев; 2020; печатно издание
25. „Поп Дошо“, документална проза, автор Тодор Билчев, второ, преработено и допълнено издание, 2020; печатно издание
26. „Дневникът на госпожица Радка“, роман, автор Маруся Николова; първо издание, 2020; печатно издание
27. „Боже, избави България“, роман, автор Росен Марков, второ издание, 2021; е-книга
28. „Цвилят гривести коне“, стихосбирка, автор Живка Танчева, второ издание, 2021; печатно издание
29. „Пепел от дъга“, стихосбирка, автор Тодор Билчев, първо издание, 2021; печатно издание
30. „Целувката на небесата“, стихосбирка, автор Тодор Билчев, първо издание, 2021; печатно издание

31. „Искам себе си“, хайбун, автор Габриела Цанева, второ издание, илюстрирано, 2021; е-книга
32. „Усмивките на мъдростта“, афоризми, автор Николина Пенева, първо издание, 2021; печатно издание
33. „На незабравата зовът“, епос, автор Тодор Билчев, 2021; първо издание, печатно издание
34. „С аромат на лотос“, сборник с разкази, автор Весислава Савова, 2021, първо издание, е-книга
35. „Бурята сплита ръце“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, второ издание, 2021, е-книга
36. „Нощта на щурците“, стихосбирка, автор Габриела Цанева, първо издание, 2021; е-книга
37. „Историите на Вартоломей“, сборник с разкази, автор Рени Васева, първо издание, 2021; е-книга

Тодор Билчев

ДУША КАТО СНЕЖИНКА

Българска, първо издание

Редактор: Йордан Йорданов

Рецензент: Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 130 x200

Обем 82 стр.

Печат

zape4at.com